

staar, at, forsaavidt der er overflødig Vand, kunne Giere af Jorder, der ere beliggende i samme Aadal, men ikke grændse umiddelbart op til Vandløbet, faae Afgang til at deltage i Vandingen. Der begrundes ved denne Paragraf ikke en juridisk Ret, men snarere en moralsk, og jeg er overtydet om, at, saaledes som Paragrafen er affattet, vil den give Anledning til ikke lidt Vanskelighed. § 66 i Udsnittet om Bandingsanlæg betragter jeg som Hovedparagrafer, og den kan jeg ikke betragte som heldig. Den er ogsaa i sin Hovedbestemmelse forskjellig fra Loven af 1846 § 59, hvor der jo udtrykkelig staar, at Vandet efter Benyttelsen skal vende tilbage til sit gamle Leie. Selv efter denne Bandlov sker det ikke saa sjældent, at En og Anden leder det udenom, og at de Paagjældende, der derved forures, kunne have megen Vanskelighed ved at faae det tilbage; dette kan være ret vanskeligt selv efter den nu bestaaende Lov, men efter den nye Lov vil det være umuligt, thi saa bliver det faktisk lovligt, at det kan ledes forbi, ialtsald efter Landvæsenkommissionens Kjendelse. Med Hensyn til dette Punkt er jeg ikke i Tvivl om, at der er Feil tilstede. Det ærede Medlem for Skjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Sørup) var for sit Bedkommende i nogen Tvivl; jeg for mit Bedkommende har ikke den Tvivl, idet jeg tror, at baade Sædvane og Lov i dette Forhold ere saa gamle, at det ikke gaar an at røre ved et Forhold, med Hensyn til hvilket der er en Sædvane, som gaar Aarhundreder tilbage, og som maasse ogsaa har Aarhundreders Lovhjemmel for sig. Landvæsenkommissionen vil jo efter nærværende Lovforslag være nødt til at være paa Færde, ikke alene ved Dag, men, saavidt jeg skjønner, ogsaa ved Nat, hvis den paa en forsvaerlig Maade skal udføre de Forpligtelser, som den vil faae efter samme. For Exempel ved Udstykning kan en enkelt Parcellist efter nærværende Lovforslag, naar han har et Stykke af Aaløbet, Vandløbet, Bækløbet, som hidtil har hørt til Hovedeiendommen, men paa Grund af Udstykning fordeles, fordre Landvæsenkommissionen tilkaldt for at foretage Deling. Det er dog virkelig lovligt stift, at blot fordi en enkelt Lodseier, som maasse har nogle saa Men, er utilfreds med det lille Stykke, der er ham paalaagt, skulde han have Ret til at fordre en Landvæsenkommission tilstede. Jeg tror nok, at man i saadanne Spørgsmaal som dette maa blive ved de nærmere Autoriteter, de mere kjendte Autoriteter. Man vil altsaa se, at de afgjørende Punkter med Hensyn til Bandingsmandsinstitutionen, med Hensyn til Bredseierens Ret og Forpligtelse og Vandets Benyttelse for Fremtiden har der været temmelig stor Enighed om at misbillige. Naar disse Punkter i Lovforslaget forandres, skjønner jeg ikke, at der er synderlig meget Nyt tilbage, saa blive vi ved

det Gamle; kunne vi saa tillige faae hurtig og billig Behandling, saa er jeg med til at arbejde paa at faae Loven fremmet. Jeg anerkjender selve Grundlaget, og at Logiken er udmærket. Men, mine Herrer, i Vandspørgsmaal kunne vi ikke leve af Logik, de have reel Virkelighed. Jeg tror nok, det gjælder om, at man faar de praktiske Mænd, som her ere, til at yde deres Medvirkning til, at vi kunne faae det bedst Mulige ud deraf. Jeg tror ikke, der er nogen Umulighed for at faae Loven forandret her i den Retning, i hvilken ærede Talere hidtil ere gaaede; kan det ske, betragter jeg det i og for sig som et Gode, at faae de 4—5 Love og maaste enkelte Skrivelser samlede i een Lov.

Jagerslev: Det ærede Medlem sagde i Begyndelsen af sit Foredrag, at der vistnok var stor Erang til denne Lov, men denne Udtalelse tog han tilbage for lidt siden, idet han sagde, at, naar han kunde blive fri for det Nye i Loven, saa vilde han nok have den. Dette synes at være en Stemning, som ikke er ualmindelig; thi det er ikke alene dette ærede Medlem, men tillige flere andre, ærede Medlemmer, som have været inde paa at omtale, at der var en gyfelig Mængde i denne Lov, som var farligt, ja, endog meget farligt. Jeg tror, at man har set med lidt for farvede Brillor paa Lovforslaget. Der er ganske vist noget Nyt i Lovforslaget, og det Nye findes væsentligst i dets 2det Udsnit. Erangen til Loven kan man ikke saaledes dømmen om i al Almindelighed, thi den vil vistnok være meget forskjellig i de forskjellige Dele af Vandet. Jeg tror ikke, at Erangen til den vil være meget levende paa Derne, skjøndt det ganske vist vil være bekvemt og behageligt at faae en Kodifikation af Bestemmelserne; men det er vistnok hovedsagelig i Sylland, at der er Erang til de nye Bestemmelser i 2det Udsnit. Jeg skal se lidt nærmere paa Loven og paa de forskjellige Bestemmelser, som der er anket over, idet jeg har et noget andet Syn paa Sagen end flere ærede Medlemmer, som have havt Ordet. Loven deles jo i to Hovedafsnit, nemlig om Bands Afledning og Bands Benyttelse. Med Hensyn til Afledningen slutter denne Lov sig i Virkeligheden nøie til Anordningen af 1846, om hvilken det ogsaa idag er udtalt, at det var en meget god Lov, og dernæst har den selvfølgelig optaget i sig den nyere Lov af 17de Januar 1859 og bygget videre paa disse to Love. Jeg tror ikke, at Forandringen er saa stor paa de fleste Punkter, som ærede Medlemmer have villet gjøre den til, skjøndt der vel kan være et Par Punkter, hvor den er stor; men jeg tror, ærligt talt, at Grunden til, at man har lagt saa Meget ind i disse Forandringer, maasse er den, at man har set overmaade theoretisk paa Sagen og taget overmaade lidt Hensyn til, hvorledes Sagen vilde stille sig i Praxis. Ærede Medlemmer synes at